

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **nezl. E. S.**

státní příslušnost Republika Kosovo

zastoupený advokátem Mgr. Ing. Tomášem Oborným

sídlem Vrázova 1324/40, 703 00 Ostrava

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**

sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2019 č. j. MV-27287-4/SO-2019, ve věci
povolení k dlouhodobému pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2019, č. j. 27287-4/SO-2019, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 11. 2018, č. j. OAM-32771-14/DP-2016 (dále jen „správní orgán I. stupně“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území.
2. V podané žalobě žalobce uvedl tyto žalobní body:
 - 1) Žalobce konstatuje, že jeho oprávnění k dlouhodobému pobytu na území ČR bylo vázáno na dlouhodobý pobyt jeho otce, kterému nebyl po 10 letech dlouhodobý pobyt na území ČR prodloužen. Došlo tak však v důsledku pochybení na straně otcova právního zástupce, který mu poskytl nesprávné právní služby. Otec sám všechny podmínky pro prodloužení dlouhodobého pobytu splnil. Průběh správního řízení otce ve věci prodloužení jeho dlouhodobého pobytu žalobce podrobně popsal v bodech III-VI žaloby.
 - 2) Druhým žalobním bodem je tvrzení o chybném vyhodnocení žalované, jež se týká přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce uvedl, že on ani bratři S. se nedopustili ničeho závažného ani protiprávního. Žalobce žije na území ČR více než 4 roky. Žalobce má 14 let, je zcela zdravý, jeho rodina je pevná a stabilní, s rodiči a bratrem žijí společně v Ostravě. Po celou dobu pobytu na území ČR byla jejich rodina zcela ekonomicky soběstačná, nepobírala jakékoliv peněžité ani jiné dávky. Vzhledem k délce pobytu má veškeré své společenské a kulturní vazby navázané na území ČR, má zde spolužáky a kamarády. Ke Kosovské republice již nemá žádný vztah, nemá tam kamarády a nemá v úmyslu se do ní vrátit.
3. Žalovaná ve vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. V žalobě jsou obsáhle popisovány okolnosti a důvody neprodloužení dlouhodobého pobytu otce žalobce pana H. S., jež jsou pro žalovanou věc irelevantní. Námitky týkající se žádosti otce měly a mohly být uplatněny v rámci opravných prostředků v jeho věci. Důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce byla skutečnost, že nositel oprávnění ke sloučení rodiny, tj. otec žalobce, ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně nedisponoval pobytovým oprávněním, které mu bylo pravomocně ke dni 13. 7. 2018 ukončeno. Žalobce tudíž nesplňuje podmínku uvedenou v ustanovení § 42a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jelikož nemá na území žádného nositele pobytového oprávnění. K žalobní námitce týkající se nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí odkázala žalovaná

plně na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který se s touto otázkou dostatečně a v souladu se zákonem vypořádal.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán žalobními body uvedenými v žalobě.
5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 21. 11. 2016 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného dle § 42a zákona o pobytu cizinců za účelem společného sloučení rodiny na území. Žalobce na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu od 4. 9. 2014, přičemž nositelem oprávnění k pobytu byl jeho otec H. S., nar. X, státní příslušnost Srbská republika. Tento měl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání- účasti v právnické osobě od 18. 12. 2008 do 12. 12. 2016, kdy jeho žádosti nebylo vyhověno a jeho pobyt byl pravomocně ukončen dne 13. 7. 2018. Žalobce byl následně dne 2. 10. 2018 vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož využil prostřednictvím zmocněného advokáta Mgr. Ing. Tomáše Oborného. Tento následně zaslal dne 27. 10. 2018 správnímu orgánu I. stupně písemné vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, ve kterém navrhuje vyhovění žádosti žalobce a rovněž žádosti jeho bratra B. S. a matky V. S. Poté vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 10. 11. 2018, č. j. OAM-32771-14/DP-2016, kterým žádost žalobce dle ust. § 44a odst. 4 ve spojení s ust. § 46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců zamítl a platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil, neboť žalobce neplní účel, pro který mu bylo povolení vydáno. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaná dne 5. 4. 2019 rozhodla napadeným rozhodnutím, v jehož odůvodnění se ztotožnila se skutkovými zjištěními, způsobem jejich zhodnocení a právními závěry prvostupňového správního orgánu.
6. Podle ust. § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je oprávněn podat cizinec, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území nebo takovým dítětem manžela cizince s povoleným pobytem na území.
7. Podle ust. § 42a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, cizinec podle odstavce 1, kterému byl na území povolen pobyt nebo udělen azyl, se pro účely tohoto zákona považuje za nositele oprávnění ke sloučení rodiny.
8. Podle ust. § 44a odst. 4 věty páté zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).
9. Podle ust. § 46a odst. 2 písm. h) a j) zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno, nebo nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena, nebyla prodloužena nebo skončila, anebo nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena.

10. Obsahem prvního žalobního bodu je především podrobný popis správního řízení o prodloužení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR otce žalobce, který svým obsahem pokrývá většinovou část žaloby. Žalobce má za to, že jeho otec se strýcem žádnou nelegální práci nevykonávali a neexistovala žádná překážka pro neschválení otcovy žádosti.
11. Krajský soud předně uvádí, že rozsáhle popisované skutkové okolnosti týkající se žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu otce žalobce nejsou v posuzované věci relevantní a soud není oprávněn je jakkoliv posuzovat a hodnotit, neboť rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu otce žalobce je pravomocné. Otec žalobce měl možnost obrany v rámci správního řízení podáním odvolání a také prostřednictvím správní žaloby. Soudu je z úřední činnosti známo, že otec žalobce možnosti soudního přezkumu správního rozhodnutí nevyužil. Jeho dlouhodobý pobyt na území ČR byl pravomocně ukončen ke dni 13. 7. 2018. Nevyhnutelným dopadem této skutečnosti pro žalobce je, že on sám nyní nesplňuje zákonnou podmínku ust. § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když není synem cizince s povoleným pobytem na území, resp. přestal plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen. Právo pobytu žalobce je totiž zákonnou úpravou odvozeno od oprávnění k pobytu jeho otce a je na něm závislé. Jestliže otec žalobce pozbyl oprávnění k pobytu na území ČR, zanikla také potřeba úpravy společného soužití rodiny na tomto území. K tomuto srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. července 2018, č. j. 10 Azs 69/2018-34: „Ust. § 42a odst. 1 zákona vymezuje společné soužití rodiny na území ČR jako jeden z účelů, pro který může být uděleno povolení k pobytu. V případě, že tento účel odpadne, dojde vždy k naplnění důvodu pro neprodloužení povolení dle § 46a odst. 2 písm. b)“. V posuzované věci neshledal krajský soud žádné skutkové ani právní důvody pro odchýlení se od citované judikatury, a proto shledal první žalobní bod nedůvodným.
12. Druhý žalobní bod spočíval v tvrzeném pochybení správních orgánů obou stupňů při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce.
13. Dle obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně tento vzal v úvahu při svém hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce především tu skutečnost, že neprodloužení pobytu na území ČR se dotýká celé rodiny žalobce a z tohoto důvodu nemůže dojít k narušení rodinných vztahů a nehrozí odloučení členů rodiny. Správní orgán I. stupně se zabýval také hodnocením vztahu žalobce k ČR poukazem na skutečnost, že vzhledem k věku žalobce je jeho soukromý život z podstatné části limitován prostředím rodiny. Žalobce má povolen pobyt na území ČR od roku 2014, a proto nemohlo dojít k zpretrhání vazeb na zemi původu. Žalobce v podaném odvolání žádné konkrétní námitky proti tomuto hodnocení neuvedl kromě délky svého pobytu v ČR, existence sociálních vazeb a absence jakéhokoli vztahu ke Kosovské republice.
14. Žalovaná v napadeném rozhodnutí na hodnocení správního orgánu I. stupně setrvala a dále zdůraznila, že žalobce i jeho otec mohou o povolení k pobytu na území ČR znovu požádat. Za situace, kdy odvolací námitka žalobce byla vedena ve zcela obecné rovině a na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je nutno co do důvodů pohlížet jako na jeden celek, má soud za to, že odůvodnění žalované k této otázce je dostačující.
15. Krajský soud úvahy správních orgánů obou stupňů ohledně dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce plně aprobejuje, když ani v žalobě žalobce žádné konkrétní námitky neuvedl a závěry správních orgánů nerozporoval. Žalobce pouze

doslovně zopakoval námitky odvolací. Závěrem soud považuje za vhodné zdůraznit účel právní úpravy povolení k pobytu za účelem soužití rodiny dle zákona o pobytu cizinců, jímž je právě ochrana rodinného života a optimalizace podmínek pro udržení rodinných vazeb. Z tohoto pohledu k narušení soukromého a rodinného života žalobce napadeným rozhodnutím z důvodů shora uvedených nemohlo dojít. Také druhý žalobní bod proto soud shledal nedůvodným.

16. S ohledem na shora uvedené uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.
17. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšné žalované nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť její náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 20. února 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu